

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. I., R.**, bytom R., zastúpená Advokátskou kanceláriou Beňová, s.r.o., IČO: 47 232 366, so sídlom Blumentálska 8, 811 07 Bratislava, proti žalovanej **Rapid life životná poisťovňa, a.s.**, IČO: 31 690 904, so sídlom Garbiarska 2, 040 71 Košice, zastúpená advokátom JUDr. Gabrielom Gulbišom, so sídlom Boženy Němcovej 22, 040 01 Košice, **o určenie, že poisťná zmluva naďalej trvá**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 13 C 1/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18.10.2012, sp. zn. 2 Co 21/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi náhradu trov dovolacieho konania vo výške 67,88 eur Advokátskej kancelárii Beňová, s.r.o., so sídlom Blumentálska 8, Bratislava, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom zo dňa 26.9.2011, sp. zn. 13 C 1/2009 určil, že poisťný vzťah, založený poisťnou zmluvou UDP-K č. 5040800054, ktorú žalobkyňa uzavrela so žalovanou dňa 25.12.1997, naďalej trvá a všetky práva a povinnosti zmluvných strán zostávajú zachované v rozsahu dohodnutom v poisťnej zmluve. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyňi náhradu trov konania v sume 2 193,- € k rukám jej právnej zástupkyne, Advokátskej kancelárii Beňová, s.r.o., do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vychádzal z názoru, že žaloba je dôvodná, nakoľko žalobkyňa má naliehavý právny záujem na požadovanom určení podľa § 80 písm. c/ O.s.p.; bez autoritatívneho rozhodnutia súdu totiž žalobkyňa nevie, či poisťný vzťah medzi ňou a žalovanou trvá, či zmluva existuje, alebo či zanikla, a teda nevie, či v budúcnosti, kedy v zmysle poisťnej zmluvy jej má žalovaná

vyplatiť poistné plnenie, jej toto poistné plnenie v zmluve dohodnuté bude alebo nebude žalovanou ako poist'ovateľom vyplatené. Súdu bolo preukázané, že žalobkyňa nikdy žalovanú nepožiadala o zrušenie poistenia, preto nemožno aplikovať ustanovenie článku 11 ods. 2 všeobecných poistných podmienok pre zánik poistenia zo strany žalovanej. Žalobkyňa nikdy neadresovala žalovanej úkon, ktorým by akýmkoľvek spôsobom prejavila svoju vôľu uzavretú poistnú zmluvu zrušiť. V odôvodnení ďalej uviedol, že v danom prípade jednostranný úkon žalovanej – oznámenie o zrušení poistnej zmluvy zo dňa 23.6.2008 nemá oporu ani v ustanoveniach Občianskeho zákonníka, podľa ktorých je to nedovolený právny úkon a nemal oporu ani vo všeobecných poistných podmienkach, ktoré boli súčasťou uzavretej poistnej zmluvy. Nositeľom práva na jednostranné zrušenie poistného vzťahu je podľa čl. 11 ods. 2 všeobecných poistných podmienok iba poistník, teda žalobkyňa. Žalovaná nemala právo podať žiadosť o zrušenie poistenia s vyplatením odbavného. K tvrdeniu odporcu o jeho nutnosti zmeny pôvodne uzatvorených zmlúv s klientmi z dôvodu, že Národná banka Slovenska mu na základe vykonanej kontroly uložila povinnosť vykonať opatrenia smerujúce k náprave, súd prvého stupňa uviedol, že s prihliadnutím na princíp zákazu spätného pôsobenia právnych predpisov, resp. ich ustanovení, napriek tomu, že po uzavretí zmluvy o poistení došlo k zmene právnej úpravy, ktorá sa dotkla spôsobu výpočtu poistného poist'ovateľom, nie je prípustné, aby táto skutočnosť ovplyvnila obsah predtým riadne a platne uzavretej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovanou.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalobkyňi priznal náhradu trov voči žalovanej.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 18.10.2012, sp. zn. 2 Co 21/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 2 O.s.p.). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorých právo na náhradu trov odvolacieho konania by mal účastník, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný. V danom prípade žalobkyňa. Tejto však v súvislosti s odvolacím konaním žiadne preukázateľné trovy nevznikli. Žalobkyňa si náhradu takýchto trov ani neuplatnila, preto jej nemohli byť priznané.

Odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú

správne. K odvolacím námietkam žalovanej vzhľadom na účel preventívneho charakteru určovacej žaloby (§ 80 písm. c/ O.s.p.) uviedol, že iba kladné rozhodnutie súdu o určovacej žalobe je spôsobilé odstrániť stav právnej neistoty žalobcu, preto žalobkyňa mala naliehavý právny záujem na svojej určovacej žalobe. Tvrdenie, že žalobkyni by vznikol naliehavý právny záujem až v okamihu vzniku poistnej udalosti, nemožno akceptovať, lebo v prípade vzniku poistnej udalosti, by sa žalobkyňa mohla domáhať svojich nárokov iba žalobou na plnenie, čo by bez ďalšieho vylučovalo existenciu naliehavého právneho záujmu určovacej žalobe.

K otázke nemožnosti plnenia (§ 575 Obč. zák.) odvolací súd poukázal na to, že o nemožnom plnení sa uvažuje len za kumulatívneho spojenia troch podmienok, a to počiatkovej nemožnosti, objektívnej nemožnosti a fyzickej nemožnosti plnenia, avšak žalovaná v konaní dostatočným spôsobom nepreukázala ani svoje tvrdenie, že plnenie podľa pôvodnej zmluvy sa už stalo nemožným, a teda zaniklo. Ak je plnenie nemožné iba subjektívne – iba pre dlžníka (napr. pre jeho platobnú neschopnosť) záväzok nezaniká a taktiež zo skutočnosti, že v zmluve nebola určená výška poistného na základe poistných – matematických metód podľa neskoršieho zákona o poisťovníctve tak, aby výška poistného zabezpečovala trvalú splniteľnosť všetkých jej záväzkov vrátane tvorby dostatočných technických rezerv a spôsobu ich umiestnenia, nemožno všeobecne usudzovať, žeby táto inak so všetkými potrebnými náležitosťami uzavretá zmluva svojim obsahom a účelom odporovala zákonu. Pokiaľ by aj bolo preukázané, že orgán štátu, ktorý schvaľoval konkrétne vzorce produktov, je zodpovedný za dôsledky spôsobené nesprávnou kalkuláciou, pre žalovaného by to neznamenal zánik povinnosti zo zmluvy, ktorou je viazaný, ale vznik jeho nároku proti štátu na náhradu škody, resp. ušlého zisku.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadla dovolaním žalovaná. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, alebo aby tieto rozsudky zmenil tak, že žalobu zamietne a zaviazne žalobkyňu na náhradu trov konania žalovanej. Vydania takéhoto rozhodnutia sa domáhala z dôvodov, že súd jej odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., (keď odvolací nenariadil pojednávanie; súd prvého stupňa nevykonal všetky navrhnuté dôkazy), namietala aj nesprávne právne posúdenie podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (otázky nemožnosti plnenia, to, že nesprávne poistné vzorce prijalo Ministerstvo financií Slovenskej republiky a práve preto je /ono/ zodpovedné za vzniknutý

právny stav a škodu, ktorá spoločnosti vznikla), ako aj inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), keď žalovaná platnosť poisťnej zmluvy nespochybňovala, pričom táto skutočnosť sa stala medzi účastníkmi poisťného vzťahu v súdnom konaní najneskôr podaním návrhu žalovaného na urovanie dohodou nesporná, a napriek tomu ju súd dokazoval.

Žalobkyňa navrhla dovolanie ako neprípustné odmietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnila s rozsudkom odvolacieho súdu, aj rozsudku súdu prvého stupňa, pričom mala za to, že uvedené rozhodnutia vychádzali zo správnych skutkových zistení a zo správneho právneho posúdenia veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas žalovaná zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 druhá veta O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu prípustné, ak smeruje proti takému jeho rozhodnutiu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danom prípade dovolaním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ani taký jeho potvrdzujúci rozsudok, proti ktorému je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Procesnú prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku žalovanej by zakladala len prípadná procesná vada vyplývajúca z ustanovenia § 237 O.s.p. Na vadu takejto povahy je dovolací súd povinný vždy prihliadať (§ 242 ods. 1 O.s.p.). So zreteľom na uvedenú povinnosť sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa – a to aj vzhľadom na obsah dovolania – zaoberal tiež otázkou, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný, a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k jednej (resp. k niektorým) z týchto väd, ale len jednoznačné zistenie, že konanie na súde nižšieho stupňa je skutočne postihnuté niektorou z týchto taxatívne vymenovaných väd. Mimoriadnosť dovolania ako opravného prostriedku, ktorým možno výnimočne napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, sa prejavuje aj v tom, že jeho prípustnosť v zmysle § 237 O.s.p. je spojená výlučne len s najzávažnejšími procesnými vadami zakladajúcimi tzv. zmätočnosť (v ňom taxatívne vymenovanými). Iné procesné vady nezakladajú prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku podľa uvedeného ustanovenia.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. zakladá taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré priznáva platná právna úprava za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. Ako Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol už vo viacerých svojich rozhodnutiach, pokiaľ bolo rozhodnutie súdu vydané

na základe neúplne zisteného skutkového stavu, neznamená to bez ďalšieho, že je daný dôvod prípustnosti v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. O procesnú vadu spomínanej povahy ide len vtedy, keď súd neumožnil účastníkovi vykonať jeho procesné práva, najmä právo predniesť (doplniť, či dopĺňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom prednesu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 3, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Zo spisu nevyplýva, že by žalovanej bolo odňaté niektoré z uvedených procesných práv.

Podľa § 214 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem (ods. 1). V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (ods. 2). V zmysle citovaného ustanovenia odvolací súd môže o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania vždy, ak nie je daný ani jeden z uvedených dôvodov, pričom oprávnenie na ich posúdenie má výlučne odvolací súd; ten zvažuje, či treba dokazovanie doplniť alebo zopakovať (§ 120 ods. 1 O.s.p.) a posudzuje existenciu dôležitého verejného záujmu, ktorý je dôvodom na nariadenie pojednávania len vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad a ak by ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov konania mohla byť významná i pre iné subjekty.

V prejednávanej veci mal odvolací súd v čase rozhodovania (ako to vyplýva z jeho rozhodnutia) za to, že súd prvého stupňa dokazovanie vykonal v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci, preto nepovažoval za potrebné dokazovanie doplniť alebo zopakovať, keď konštatoval, že rozsudok okresného súdu vo veci samej je potrebné podľa ust. § 219 ods.1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Nešlo ani o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, a vo veci nebol daný ani dôležitý verejný záujem v zmysle vyššie uvedeného výkladu.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, nebol splnený ani jeden z dôvodov pre nariadenie pojednávania v zmysle ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p., takže odvolací súd nebol povinný

v predmetnej veci nariadiť pojednávanie; mohol postupovať podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. a pokiaľ pojednávanie nenariadil, neodňal svojim postupom odporkyňi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolateľka namieta, že súdy nevykonali všetky dôkazy potrebné na úplné a správne zistenie skutkového stavu. K tomu treba uviesť, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu podľa § 237 O.s.p. K rovnakým záverom dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutiach R 37/1995, R 125/1999 (ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy na zistenie skutočného stavu, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.). Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázkami, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (porovnaj I. ÚS 52/03).

Súd účastníkovi neodníme možnosť konať pred ním ani tým, že nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.).

V predmetnom konaní medzi účastníkmi nebol sporný skutkový stav, spočívajúci v tom, že žalobkyňa uzavrela s právnym predchodcom žalovanej poisťovne zmluvu na životné poistenie na dobu určitú. Sporným bolo posúdenie, či došlo k zrušeniu uvedenej poisťovnej zmluve s výplatom odkupnej hodnoty podľa § 788 ods. 2 písm. f/ Obč. zák. na základe ustanovení Obč. zák. a čl. 11 ods. 2 Všeobecných poisťovných podmienok pre životné poistenie, pretože žalovaná už ďalej nemohla pokračovať v nesprávne kalkulovanom poistení. Zo spisu vyplýva, že súd sa oboznámil s rozsiahlou písomnou dokumentáciou a argumentáciou žalovanej, žalovaná sa náležite k návrhu vyjadrila (čl. I. 32 s prílohami, 144, 188, 209, 215, 253, 283), vo veci prebehlo viacero pojednávaní na ktorých boli prítomné obe strany (14.10.2009, 26.9.2011) a mali možnosť vyjadriť sa, predložiť dôkazy, predniesť návrhy, boli vypočutí právni zástupcovia oboch strán a taktiež im bolo umožnené aby na záver pojednávania zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (č. I. 229). V zápisnici z posledného pojednávania, na ktorom bol vynesovaný namietaný

rozsudok, právny zástupcovia účastníkov konania predniesli súdu, že nemajú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

Pokiaľ dovolateľka namieta, že v konaní na súdoch nižších stupňov došlo k procesnej vade uvedenej v § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že tzv. iná (než v § 237 O.s.p. uvedená) procesná vada konania je relevantným dovolacím dôvodom, prípustnosť dovolania ale nezakladá.

K námietke žalovanej, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (pozri aj R 43/2003 a R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania vymenovanú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže žalovanou bol tento dovolací dôvod uplatnený v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá v tomto konaní úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobkyňa podala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy tohto konania a požadovanú náhradu vyčíslila vo vyjadrení k dovolaniu. Najvyšší súd jej priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokátky za jeden úkon právnej služby poskytnutej za vypracovanie písomného vyjadrenia žalobkyne k dovolaniu žalovanej v súlade s ustanovením § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Sadzbu

za tento úkon právnej služby určil dovolací súd podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky vo výške 60,07 €, čo s režijným paušalom § 16 ods. 3 vyhlášky (7,81 €) predstavuje spolu 67,88 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. augusta 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová